

HOMILIA

Bisbe Agustí Cortés Soriano

Desè aniversari de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Catedral de Sant Llorenç, 12 de setembre de 2014

Germans tots:

La nostra mirada avui es dirigeix vers la petita història que hem viscut plegats al llarg de deu anys com Església Diocesana. Recordem els inicis, les incerteses i primers contactes. Tenim presents també els moments compartits amb marcada significació diocesana, així com les successives propostes i projectes a curt termini, les experiències compartides que han marcat el nostre itinerari...

Podríem celebrar aquest desè aniversari recollint i presentant resultats i balanços, com qui revisa una tasca, responent a la pregunta de si "hem tingut èxit". Però, ¿què vol dir "èxit" a la vida de l'Església?; ¿on són, quins són, els resultats dels deu anys de vida diocesana? Només Déu sabrà... En el marc de la present celebració **la nostra mirada haurà de ser una mica diferent**, s'haurà de fixar més aviat en un altre objectiu.

Ja sabeu que, segons la nostra fe, la història no és una acumulació de fets sense color ni sabor. La mirada a la història per nosaltres no neix d'una curiositat, ni d'una voluntat revisionista, ni d'un menyspreu que aboqui a trencaments superficials. Per nosaltres, el nostre passat sempre **és història de salvació**. ¡Hem compartit deu anys d'història de salvació com Església! Una història que inclou, tant els moments lluminosos com els fets foscos i que, en tot cas, sempre ha estat viscuda en diàleg amb Déu. Avui aquest diàleg segueix viu. Avui som davant Déu i ens presentem **amb la humilitat dels fills**:

"Mira, Senyor, som aquí, fins aquí hem arribat, som els que som, arrossegant el llast de limitacions de tota mena... Només Tu saps si hem avançat o ens hem endarrerit, si hem estat fidels al que esperaves de nosaltres o ens hem desviat seguint altres veus... Però et donem gràcies pel que ens has permès de viure com Església. No volem mirar el futur refiant-nos només dels càlculs i les estratègies. Tan sols voldríem romandre en el teu camí, tot fent-lo nostre amb immensa confiança i recuperant la il·lusió de servir-te amb alegria i fe renovada".

Amb aquesta senzilla pregària voldríem seguir caminant. Potser algú ens digui que el que veuen els nostres ulls, tot mirant la realitat de la nostra Església, no ens ajuda gaire a pronosticar un futur triomfal... Alguns expressen enyorança i tristesa, uns altres critiquen buscant culpables. Nosaltres sabem que els passos d'una església en camí s'han d'ajustar al ritme de l'Esperit i a la lògica de Déu.

El poeta francès Charles Péguy, deia que l'esperança era la virtut que més agradava a Déu i que era la germana petita de la fe i de la caritat: les tres caminen de la mà,

però és l'esperança qui arrossega a les altres dues. I "¿com no viure-la, deia, quan ha estat Déu el primer a esperar en nosaltres? ¿No va ser Ell el primer a ser agosarat deixant a les nostres mans la creació i el destí immediat de la història?" Pensem ara en nosaltres: ¿no hem rebut a les nostres mans, fa deu anys, com a gest veritablement sorprenent i agosarat de l'Esperit, el destí de la nostra Església Diocesana? ¿No ha de ser aquest un dels brolls per on raja l'aigua de l'esperança?

Certament sí. Recordeu el que vàrem viure als inicis del nostre camí com a Diòcesi? Avui escoltem **el diàleg de Jesús amb el Deixeble estimat i Maria, en clau eclesial** (Jn 19). Jesús parla des de la Creu, plenitud d'amor i, per tant, de fecunditat salvadora. Sant Joan és Apòstol, fill engendrat en el si de l'Església, que alhora rep la missió d'acollir i servir a Maria, personificació de la mateixa Església. Aquesta Església és lliurada a l'Apòstol com nova esposa, que mereix, no només ser rebuda tal com és, sinó, sobre tot, ser estimada i servida.

Així vàrem rebre fa deu anys la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Només que Sant Joan, el Deixeble estimat, havia après a estimar del millor mestre i nosaltres potser no estem a la seva alçada.

Però sí tenim ben clares i fermes **dues conviccions**. La primera, que, per tal de servir la Diòcesi de Sant Feliu com Crist ens demana, l'hem d'estimar. I hem de dir que l'estimem de debò, amb l'amor universal i gratuït propi del Bon Pastor, no per "obligació", sinó perquè el seu ésser concret ens ha guanyat el cor. La segona, que tenim ben present que aquell que posà a les nostres mans, limitades i febles, aquesta vinya segueix essent-ne l'amo. Tant l'Apòstol com l'Església continuen vivint de la fecunditat de l'amor que raja des de la Creu de Jesucrist. És per això que, a fi de tastar el goig de l'esperança caldrà, en primer lloc, renunciar a tota pretensió d'esdevenir protagonistes, amos i senyors de la vinya i del treball.

Així, ens movem davant la nostra Església entre l'amor i el despreniment, és a dir, procurant un amor que, permet gaudir de l'encontre, però que sobre tot es tradueix en servei gratuït. Si mai ens veiem temptats de deixar-nos portar per neguits i queixes, que tan sovint apareixen sota aparença de zel pastoral i de compromís responsable, mirarem d'esbrinar d'on neixen, si de l'amor o de l'orgull i la complaença que vol retenir l'obra feta com a pròpia.

A l'hora de mirar vers l'endemà, ens caldrà conseqüentment **lliurar-nos a les mans de Déu** i trobar-nos treballant a l'interior de la seva feina. Ja als inicis enteníem que era el moment de practicar aquella experiència fonamental d'abandó a les mans de Déu, tot recordant que, en efecte, aquestes mans de Déu hi són sempre i que responen a un amor cert i eficaç, tal com ho veiem en Jesucrist. En aquest sentit, el compromís no serà tant tenir o fer grans o noves iniciatives, sinó treballar segons les maneres i l'estil propis de Déu. En definitiva serà el compromís d'ajustar les nostres mans a les mans de Déu.

Per altra banda, la seguretat i confiança no podran ser actituds voluntaristes. No li agraden a Déu ni l'alegria forçada ni el fals somriure. Quan Sant Pau mira les

comunitats, com ara la de Corint, no menysté els dons que veritablement les enriqueixen, no els nega ni els oblida. Si no fos així, com diria Santa Teresa d'Àvila, "si no reconeixem en nosaltres mateixos els dons que ens ha fet Déu, ¿per què donar-li gràcies, per què lloar-lo i estimar-lo?" Certament **hem rebut regals de l'Esperit** al llarg dels deu anys de vida diocesana. Aquests regals, ésser conscients de la seva existència, també ens ajuda a mirar el futur esperançadament: seguint el llenguatge paulí, diríem que són motius per "gloriar-nos en el Senyor".

Tanmateix, reconèixer en nosaltres **els dons de l'Esperit** per assumir els reptes del futur, no treu la responsabilitat d'assegurar l'actitud humil. Cada do de Déu comporta una tasca i una responsabilitat. Ressonaran sempre a les nostres oïdes, per una banda, aquells missatges de Sant Pau: "¿què tens que ho hakis rebut?" (1Co 3) i, per l'altra, aquelles altres paraules de Jesús: "¿què has fet dels talents que et vaig deixar?" (cf. Mt 25). Així, les mans que reben agràides són, han de ser, alhora mans treballadores.

Edith Stein, seguint un pensament de Sant Agustí, insisteix que "nosaltres no som sinó pidolaires de Déu... i que només en un cossi buit pot vessar Déu la seva gràcia" Les nostres mans avui són presentades davant Déu a la manera d'un cossi o una escudella buides. Però, ¿sabeu com han esdevingut buides? Són buides perquè tot el que les omple, tot el que de fet tenim, és lliurat sacrificialment per amor actiu, sigui directament a Déu mateix, sigui als germans.

És per això que la nostra celebració significa també renovació de la nostra **responsabilitat**. Fer créixer l'Església de Sant Feliu, segueix estant a les mans de l'Esperit. Però un Esperit que vol travessar i animar mans humanes, és a dir, les nostres mans. És la força de l'amor que fa créixer l'Església: l'amor que ofereix a Déu i als germans tot el que un té la fa créixer, **tant en profunditat, com en extensió**. Recordem que si volem que aquest creixement no sigui artificiós, merament formal o aparent, aquestes dues direccions s'hauran de donar simultàniament i això només serà quan tot neixi de la mateixa font: el cor de cadascú de nosaltres, convertit sincerament a Jesucrist. ¿Què altra cosa podran esperar de nosaltres els nostres germans que més necessiten i crien, des de la seva pobresa, ser estimats en concret, tal com Jesucrist els estima?

En concloure aquesta celebració i, potser també al llarg de tot l'any celebratiu, **restem amb aquella imatge** que ens serveix el llibre del Fets dels Apòstols: la primera assemblea de l'Església, expectant, disposada a rebre la força de l'Esperit, al mig de la qual hi és Maria. Es respira en el silenci complicitat, memòria, tensió vers el futur, pregària... i, sobre tot, una mateixa força de l'amor compartit, que travessa els braços i les mans unides. Una mateixa mirada, posada no en cadascú, ni en els altres, sinó en l'endemà, on espera el món i potser els braços de Jesucrist que voldran regalar-nos altres reptes, altres dons, una nova participació en la plenitud futura.

Amb una Església així, podem i volem caminar. Que el Senyor, per intercessió de Maria ens ho concedeixi.